

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ.

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Δια τὸ ἰσωπερικὸν δρ. 12
Διὰ τὸ ἰζωπερικὸν • 15

Συντάσσεται ὑπὸ Δ. Παναζῆ καὶ ἐκδίδεται ἐκ τῆς ἐπιμετείας καὶ διὰ τοῦ ἰδιοῦνεργηταίου καὶ βιβλιοπλάστου ἀποστολῆς ἀπὸ τῆς ἀφοροῦσας. Τίμη καταχωρήσεως ἀγγε-
λιῶν λεπτ. 15 ἡ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔσθ' καὶ πολυμαθής. (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

Ἀθήναι, τῆν 30 Ὀκτωβρίου 1855

Θηριομαχία παρὰ Ῥωμαίους.

Ἐκ τῶν προσφιλεστάτων τοῖς Ῥωμαίοις ψυχαγωγίων ἦν καὶ ἡ θηριομαχία, τούτεστι ἡ πρὸς ἄλληλα μάχη καὶ πρὸς ἀνθρώπους διαφόρων θηρίων πρὸς τούτο συλλεγομένων. Ἡ θηριομαχία ἀπετέλει κατ' ἀρχὰς μέρος τῶν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ (circus) ἀγωνισμάτων. Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ ἀποκομήσατο πρῶτος ξύλινον ἀμφιθέατρον πρὸς θηριομαχίαν εὐθετον, ὅπερ ὁ Δίων Κάσιος (ΜΓ. 22) ὀνομάζει θέατρον κυνηγετικόν, ὡς καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Στατιλίου Ταύρου δημηθέν (αὐτόθ. ΝΑ. 23). Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν οἰκοδομήν τούτου ἐγίνοντο καὶ ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ θηριομαχίαι (Vesp. Prob. 19). Οἱ θηριομάχοι ἦσαν ἤτοι καταδεδικασμένοι ἐγκληματίαι ἢ αἰχμάλωτοι, ἢ κερδοσκόποι εἰς τούτο παρασκευαζόμενοι (Bestiarii). Οἱ Ῥωμαῖοι ἠγάπων τὸ θέαμα τούτου ἐπίσης ὡς καὶ τὰς μονομαχίας ὑπὸ τῶν λεγομένων μονομάχων (gladiatores) ἐνεργουμένας. Ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δημοκρατίας καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας συνέλεγον ἐν Ῥώμῃ πανταχόθεν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους, πλείστα καὶ πολυεὶδῆ ζῶα πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ λαοῦ. Τούτων δὲ πολλὰ χιλιάδες ἐφονεύοντο διὰ μιᾶς. Δὲν γνωρίζομεν ἐν ποίᾳ περιστάσει ἐτελέσθη κατὰ πρῶτον θηριομαχία ἐν Ῥώμῃ. Πρῶτη μνεία τοιούτου τινὸς θεάσματος γίνεται ἐν ἔτει π. Χ. 251, ὅτε ὁ Λ. Μέτελλος ἐξέθεσεν ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ 142 ἐλέφαντας, οὓς ἐκόμισεν ἐκ Σικελίας μετὰ τὴν κατὰ τῶν Καρχηδονίων νίκην, καὶ οἱ ἐφονεύθησαν ἐν αὐτῷ, κατὰ τὸν Βέρρον τῆς καταστροφῆς ὅμως ταύτης οὐδένες ἄλλοι συγγραφεῖς διαμνημονεύουσι (Plin. H. N. 6). Ἡ περίστασις αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς θηριομαχίας (venatio) παράδειγμα, ὅπως αὕτη ἐννοεῖτο ἐν τοῖς ἔπειτα χρόνοις, διότι λέγουσιν ὅτι ἐφόνευσαν τοὺς ἐλέφαντας τούτους οἱ Ῥωμαῖοι οὐχὶ πρὸς ψυχαγίαν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ διότι δὲν ἐγίνωσκον πρὸς τί ἠδύναντο εἶναι χρήσιμοι αὐτοῖς οὗτοι. Κατὰ τὴν νεωτέραν ἐκδοχὴν τῆς λέξεως venatio, ἐγένετο τοιοῦτον τῷ 186 π. Χ. ἐν τοῖς ἀγῶσι, οὓς ἐτέλεσεν ὁ Μ. Φούλβιος εἰς πλήρωσιν τῆς ἡν ἐποιήσατο εὐχῆς ἐν τῷ πρὸς τοὺς Αἰτωλοὺς πολέμῳ. Ἐν τοῖς ἀγῶσι τούτοις ἐξετέθησαν λέοντες καὶ πάνθηρες (Liv. xxxix. 22). Μνημονεύεται ὡς ἀπόδειξις τῆς προέουσης τοῦ αἰῶνος μεγαλοπρεπειᾶς, ὅτι ἐν τοῖς ἵπποδρομικοῖς ἀγῶσι, τελεσθεῖσι τῷ 168 π. Χ. ὑπὸ τῶν μειζόνων ἀστυνόμων, (κατὰ Δίωνα «ἀγορανόμων κουρουλιῶν,» ἢ κατὰ Ηλύταρχον «ἐντιμωτέρων καὶ ἀπὸ τῶν δίφρων τῶν ἀγκυλοπόδων ἐχόντων τὸ νόμα, aediles curules). Π. Κορνηλίου Σκιπίωνος Νασίκα καὶ Π. Λεντούλου, ὑπῆρχον 63 Ἀφρικανοὶ πάνθηρες καὶ 40 ἄρκτοι καὶ λέοντες (Liv. XLiv. 18). Ἐκ τῶν χρόνων τούτων περίπου αἱ θηριομαχίαι ἀπετέλουσαν πιθανῶς σύνθητες μέρος τῶν ἵπποδρομικῶν ἀγῶνων, ἐν οἷς πολλοὶ τῶν μειζόνων ἀστυνόμων προσεπάθον παντὶ σθένει νὰ προμηθεύωνται σπάνια καὶ παράδοξα ζῶα, ζητοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν φίλων αὐτῶν (Παράβλ. ἐπιτ. Καιλίου πρὸς Κικ. ad. Fam. viii. 9). Λέγεται ὅτι ἐλεφαντομαχία ἐγένετο πρῶτον ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ ἀστυνομοῦντος τοῦ Κλαυδίου Πουλχεροῦ (99. π. Χ.), καὶ 20 ἔτη ὕστερον ἐπὶ τῆς ἀστυνομίας τῶν δύο Λουκούλλων, ἐγένετο ἀγὼν ἐλεφάντων καὶ ταύρων (Plin. H. N. viii. 7). Ὁ Σύλλας στρατηγῶν ἐπέδειξεν ἑκατὸν λέοντας, οὓς κατέφθειραν ἀκοντισταὶ ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ βασιλέως Βόρχου σταλέντες. Τότε δὲ πρῶτον ἐπαφῆκαν λελυμένους λέοντας ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, πρότερον ἔχοντες αὐτοὺς δεδεμένους. (Seneca Brev. Vit. 13). Οἱ τελεσθέντες, ἀστυνομοῦντος τοῦ Σκαύρου (58. π. Χ.), ἀγῶ-

ΑΙ ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Παρὰ τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλοις καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τεχνουργῶν ἐν τῇ ἡμεδαπῇ

Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Κ. Κ. Ἑλλησικ. Προξένοις καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτροπῆς τοῦ ἐκδότης.

Ἐκδίδεται τετράκις τῷ μῶνός.

νες ὑπερέβαλον πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἰδεῖ τέως ἡ Ῥώμη ἐν ἄλλαις καινοτομίαις εἰσήγαγε πρῶτος ἵπποπόταμον καὶ πέντε κοροδείλους ἐν προσκαίρῳ διώρυγι (εὐρίπω Plin. H. N. viii. 40). Ἐν τῇ θηριομαχίᾳ τοῦ Πομπηίου, τὸ δεύτερον ὑπατεύοντος, τῷ 55 π. Χ. ἦν ἐποιήσατο ἐν τοῖς ἐγκαινίοις τῆς Νικηφόρου Ἀφροδίτης, καὶ ἐν ἧ παρῆν καὶ ὁ Κικέρων (Cic. ad Fam. vii. 1). κατεσφάγησαν ἀπειράριθμα ζῶα, ἐν οἷς μνημονεύονται 600 λέοντες, καὶ 18 ἢ 20 ἐλέφαντες. Τοὺς ἐλέφαντας τούτους κατεπολέμουν οἱ Γαίτουλοι, ἐκτοξεύοντες βέλη κατ' αὐτῶν ἀγωνιζομένων νὰ διασπάσωσι τὰς χωριζούσας αὐτοὺς ἀπὸ τῶν θεατῶν κηχλίδας (Senec. ἀνωτ. Plin. viii. 7. 20). Ἴνα προφυλάξῃ τοῦ κινδύνου τοὺς περιστώτας θεατὰς ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ περιεκύκλωσε δι' εὐρίπων τὴν παλαιστραν τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ι. Καίσαρος, τὸ τρίτον ὑπατεύοντος, ἐπιτελεσθεῖσιν ἀγῶσι, τὸ 45 π. Χ. ἡ θηριομαχία διήρκεσεν ἐπὶ πέντε ἡμέρας καὶ διεξήχθη μετὰ πλείστης ὄσης λαμπρότητος. Τότε πρῶτον ὤφθησαν ἐν Ἰταλίᾳ καμηλοπαρδάλεις (Δίων Κάσ. ΜΓ. 23, Suet. Jul. 39, Plin. viii. 7 κτλ). Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ εἰσήγαγεν ἐτι Ταυρομαχίας, ἐν αἷς Θεσσαλοὶ ἵππεις ἐδίωκον τοὺς ταύρους περὶ τὸν ἱππέδρομον, κεκμηκότας δὲ ἐλάμβανον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν κεράτων καὶ ἐφόνευσαν. Τούτο φαίνεται γέγονεν εὐάρεστον θέαμα, δι' ὃ καὶ ἐπανελήθη ὑπὸ τοῦ Κλαυδίου καὶ τοῦ Νέρωνος (Plin. viii. 70, Suet. Claud. 21, Δίων Κάσ. ΕΑ. 9). Ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου, τῷ 29 π. Χ. ἐπιτελεσθεῖσιν ἀγῶσι εἰσήχθησαν κατὰ πρῶτον ῥινόκεροι καὶ ἵπποπόταμοι (πλὴν τοῦ ἐπιδαίχθεντος ὑπὸ τοῦ Σκαύρου, ὡς ἀνωτέρω ἐβρέθη). Ὁ Αὐγούστος ἐτι ἐξέθεσεν ὄφιν πεντηκοντάπτηχυν (Suet. Aug. 43) καὶ ἕξ καὶ τριάκοντα κοροδείλους, ὅπερ σπανίως ἐν τοῖς τῶν ὕστερον χρόνων θεάμασι μνημονεύεται (Δίων Κάσ. ΝΕ. 10).

Αἱ περιστάσεις καθ' αἷς ἐγένετο θηριομαχιῶν ἐπίδειξις ἐμνημονεύθησαν ἀνωτέρω ἐν παρόδῳ καὶ εἰκῇ.

Αἱ θηριομαχίαι κατ' ἀρχὰς περιορίζοντο ἐν τοῖς ἵπποδρομικοῖς ἀγῶσι (Luli circenses), ἐπὶ τῶν ὕστερων ὁμως τῆς δημοκρατίας χρόνων καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας ἐξετελοῦντο πολλάκις ἐν τοῖς θριάμβοις καὶ ἄλλαις πανηγύρεσι πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ λαοῦ. Ὁ πρὸς τὰς ἐπίδειξεις ταύτας ἔρωσ ἐξηκολούθει αὐθιγὸς ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας, ὃ δὲ ἀριθμὸς τῶν φονευόμενων ἐν αὐταῖς ζῶων φαίνεται σχεδὸν ἀπίστευτος. Ἐν τῇ ἱερώσει τοῦ μεγάλου ἀμφιθεάτρου τοῦ Τίτου ἐφονεύθησαν πέντε χιλιάδες θηρία καὶ τέσσαρες χιλιάδες βοτὰ ζῶα (Suet. Tit. 7, Δίων Κάσ. ΕΣΤ. 25). Ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ ἐπιτελεσθεῖσιν ἀγῶσι μετὰ τὰς κατὰ τῶν Δάκων νίκας αὐτοῦ λέγεται ὅτι ἐπεσφάγησαν ὡσεὶ 11,000 ζῶα (Δίων Κάσ. ΕΓ. 15). Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων εὐρίσκομεν γινόμενον ἕλιον εἶδος θηριομαχίας, ἐν ᾧ τὰ ζῶα δὲν ἐφονεύοντο ὑπὸ θηριομάχων, ἀλλὰ παρεχωροῦντο τῷ λαῷ, ᾧ ἐπετρέπετο νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ ἵπποδρομοῦ καὶ νὰ λάβῃ ἕκαστος ὃ ἐβούλετο ἐν περιστάσει τοιαύταις ἀρκετὰ δένδρα ἐκρίζουμένα μετεφυτεύοντο ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ, καθισταμένῳ οὕτω ὁμοίῳ πρὸς δάσος· οὐδὲν δὲ τῶν ἀγριωτέρων ζῶων ἐνέβαλλον ἐν αὐτῷ. Θηριομαχία τοιαύτη διετάχθη παρὰ τοῦ πρεσβυτέρου Γερμανοῦ ἀστυνομοῦντος· εἰκῶν δὲ τοῦ τεχνητοῦ δάσους καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ζῶων περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου Καπιτολίνου (Gordian 3). Ἐκ τῶν ἐκπρεπεστάτων θηριομαχιῶν τοῦ εἶδους τούτου ἦν ἡ τοῦ Πρίβου, ἐν ἧ εἰσήχθησαν 1000 στρουθοκάμηλοι, 1000 ἔλφοι,

1000 κάπροι, 1000 δορκάδες, πλείστοι αγάγροι, άγρια πρόβατα, και άλλα παρόμοια ζώα (Vospic. Prob. 19). Τα άγριώτερα ζώα έφρονεσαν υπό των θηριομάχων εν τω άμφιθεάτρω και ούχι εν τω ιπποδρόμω. Ούτω, τή έπιούση της θηριομαχίας του Ηρόδου, έφρονευσαν εν τω άμφιθεάτρω 100 λέοντες και ισάριθμοι λέονται, 100 Λυβιαί και 100 Σικελιαί λεοπαρδάλεις και 300 άρκτοι (Vospic. άνωτ). Περιττήν νομιζόμεν την έπέκτασιν των παραδειγμάτων άρκούτων των έκδοθέντων να δώσωσιν ιδέαν του άριθμού και της ποικιλίας των εν τοις τοιούτοις θεάμασι προσαγομένων ζώων, ο κατάλογος μέν τοι των συλλεχθέντων υπό του νεωτέρου Γορδιανού διά τον θρίαμβον αυτού ζώων, και έκτεθέντων υπό του διαδεξαμένου αυτού Φιλίππου εν τή τοις άγίοις της εκατονταετηρίδος έορτή (Luli caecurales, περί ών πολλά φέρονται γνόμια, και περί της συστάσεως και του χρόνου της τελείσεως αυτής) έστιν άξιος μνήμης ένεκα της τε ποικιλίας και της σπανιότητος των αυτών. Εύρισκομεν εν αυτοις μνημονευόμενα 32 έλέφαντας, 10 άλικας, 10 τίγρεις, (άτινες φαίνεται σπανίας εξετιθέντο) 60 χειρόθεεις λέοντας, 30 όμοίως λεοπαρδάλεις, 10 ύαινας, έναν ιπποπόταμον και ένα ρινόκερον, 20 όνάγρους, 40 ίππους άγρίους, και άπειράριθμα άλλα τοιαύτα ζώα (Vospic. Gord. 33).

Επί πόσον εξηκολούθουν τα θεάματα ταύτα άβέβαιόν έστι γνωρίζομεν μόνον ότι διετέλουν εν χρήσει και μετά την κατάλησιν των έπιδείξεων των μονομάχων. Υπάρχει νόμος του Όνοριού και Θεοδώρου ύπερ της άσφαλούς μετακομίσεως των εις τοιούτους άγώνας προωριωμένων ζώων, επιβάλλων πέντε λίτρας χρυσίου τω παραβάσαντι ταύτα. (Κωδ. Π. Τιτλ. 44). Έξετίθεντο κατά τους χρόνους τούτους εν τοις πραιτοριανόις άγίοις, ως μινθάνομεν εκ του Συμμάχου (Epist. ix. 70, 71, 126 κτλ). Άγρια θηρία εξηκολούθουν εκθετόμενα εν τοις εν Κωνσταντινουπολει άγίοις μέχρι των χρόνων του Ίουστινιανού. (Ηροκ. Ίστορ. Άρκ. κεφ. 9).

Βιογραφία.

Ο Γαλιλαίος.

Η Ίταλία έκαυχέτο διότι εγέννησε τον Γαλιλαίον, και ή Άγγλία κομπάζει διότι έδωκεν εις τον σοφόν κόσμον τον Νεύθωνα. Έκτός της Άγγλίας και της Ίταλίας δεν συγχρίνοισι τον Γαλιλαίον μετά του Νεύθωνος, ειμή διά να εξετασώσι μέχρι τίνος βαθμού ο πρώτος ήτον άναγκαστός εις τον δεύτερον, και τίνι τρόπω προητοίμασεν εις αυτόν τα μέσα, εξωμάλυνε τάς δυσκολίας, υπέδειξε τον σκοπόν και έχάρηξεν την όδον της έπιστήμης. Ο Ίταλός δεδομένος ιδίως εις τάς φυσικάς έρεύνας και τάς αστρονομικάς παρατηρήσεις, έπηρεάσθη εις τον έφαρμόσιν την μαθηματικήν, τοιαύτην όποια ύπήρχεν εις την εποχήν του, χωρίς να την πλουτίσῃ με μεθόδους νέας. Άλλά μ' όλον ότι ήτον φυσικός και αστρονόμος μάλλον η γεωμέτρης ο Γαλιλαίος, ενώ ο Νεύθων εις αμφοτέρω ταύτα διεκρίνετο έπίσης, είναι μ' όλα ταύτα αναντίρρητον ότι και ο Ίταλός και ο Άγγλος ήσαν εξίσου φιλόσοφοι άμφοτέροι. Ο Γαλιλαίος είναι αναντίρρητως ο πλάστης της πειραματικής φιλοσοφίας, την όποιαν διά να εισάξῃ κατά την εποχήν του εις τον όποιον έζη τονόν, έπρεπε να έξη γενναιότητα, έπιδειξιότητα και δυνάμεις τοιαύτας όποιαι δεν εύρισκονται ένωμένοι πάντοτε με την άγχίνωσιαν. Έπρεπε να καταπολεμήσῃ του Άριστοτέλους την έξουσίαν, ήτις έπεκράτει εις όλα τα σχολεία, πράγμα τό όποιον έπέφερε την κατ' αυτού άναστάσιν των προλήψεων, και κατατάραξε την θρησκευτικήν πίστιν. Διά να δυνήθῃ εις μόνος άνθρωπος να κατορθώσῃ ώστε ιδίαι τινές γενικώς αποβαλλόμεναι να γενώσι δεκταί παρά της κοινωρίας, έπρεπε να έξη έπιδειξιότητα τοιαύτην ώστε να εύρη στηρίγματα και προστασίας κυρούσους, των όποιων την προστασίαν να μεταχειρίζεται εν καιρώ χωρίς να βλάπτῃ την εις την κοινωρίαν επιφρόνησιν, έπρεπε να ήναι συγγραφεύς έλκυστικός και να ένώνῃ του σοφού και του παιδαγευμένου τα προτερήματα με τα προτερήματα άνδρός εύαρέστου συναστροφίς. Τοιούτος ήν τῷ έντι ο Γαλιλαίος. Έκαλλίεργησε την μουσικήν, την ίχθυογραφίαν και μάλιστα την ζωγραφικήν, και εις τάς δύο ταύτας τέχνας διεκρίθη. Προικισμένος από την φύσιν με μνημονικόν πολλά

εύρύχωρον έγνωρίζεν έντελώς της εποχής του την φιλολογοίαν. Έκτός της έμβριθείας ήτις ώδήγει πάντοτε τα πειράματά του, έδεικνυε προσέτι εις την περι ταύτα έργασίαν του, έπιδειξιότητα τοιαύτην, ήτις έπηύξανεν έτι μάλλον την εύχαρίστησιν των θεατών, εις δε τάς κοινωνικάς σχέσεις του, καθώς και εις τάς σπουδαίας ύποθέσεις ειχεν εις τον ύπερτατον βαθμόν τό αισθημα των κοινωνικών καθήκόντων.

Ο Γαλιλαίος εγέννηθη κατά τό 1564 έτος. Ο πατήρ του Βικέντιος Γαλιλαίος, εύγενής Φλωρεντινός διαμένων εις Πίσαν ήτον μουσικός διακεκριμένος και πεπαιδευμένος εις την μαθηματικήν. Εκ της τρυφερωτέρας του ηλικίας, ήδύνατό τις να μαντεύσῃ ότι ο Γαλιλαίος δεν ήθελεν εισάει εκ των κοινών ανθρώπων ηδόκιμησεν εις τάς ποικιλίας σπουδάς τάς όποίας έπεχειρήσε χωρίς να έμποδίζεσται εκ τούτου εις τό να καμνη μηχανικά πειράματα, να μιμηται τάς όποίας έβλεπε μηχανάς και να προσθέτῃ εις αυτάς νέους διοργανισμούς. Ο πατήρ του τον ήνάγκασε να γίνῃ ιατρός, και έφοβετό δικαίως τό θεληήτρον τό όποιον δίδουσιν αι μαθηματικά έπιστήμια εις πνεύματα τοιαύτα, ως τό του υίου του μ' όλα ταύτα δεν ήδυνήθη να έμποδίσῃ τον Γαλιλαίον του να δαπανᾷ εν μέρος του καιρού του και εις αυτάς. Άλλ' έπί τέλους ο νέος έλαβε την άδειαν του να δοθῇ άπολύτως εις τάς όποίας τον έσυρεν η κλίσις του σπουδᾷς και πραίτησε όλότελως την ιατρικήν. Κατά τά 1599 ο Γαλιλαίος έγενε καθηγητής των μαθηματικῶν εις τό Πανεπιστήμιον της Παδούης. Άλλ' ούτε πολύν καιρόν ούτε ειρηνικώς διήγαγεν την ζωην αυτήν της έπωφελοῦς έργασίας, την όποιαν έφαινετο ότι έχορήγει εις αυτόν τοιαύτη θέσις. Είχεν ήδη κάμει ικανάς ανακαλύψεις, και διήγειρεν έπομένως ως εκ τούτου κατ' έαυτού έχθρούς πολυαριθμούς μεταξύ εκείνων όστινες απέβαλλον πάντα νεωτερισμῶν εις την διδασκαλίαν, ειχε κάμει γνωστήν την ταχύτητα της κινήσεως των πιπτόνων σωμάτων, την ισότητα της ταχύτητος της διδομένης από την βαρύτητα εις όλας τάς υλικάς ούσιας, και πολλάς άλλας φυσικάς αληθείας περί των όποιων ο Άριστοτέλης δεν ώμίλησε διόλου. Αί κατά του καθηγητού Γαλιλαίου προσβολαί τοσοῦτον σφοδραί κατήντησαν ώστε ήναγκάσθη ούτος ν' αφήσῃ την Πίσαν και να προσφύγῃ εις την Φλωρεντίαν, όπου διέμενε τότε ο πατήρ του. Γενναίος προστάται ήλθον προς βοήθειάν του και μετ' όλίγον ο Γαλιλαίος καθήξεν έτέραν έδραν των μαθηματικῶν εις τό Πανεπιστήμιον της Παδούης. Έκει υπό την προστασίαν των ένετικῶν νόμων ο Γαλιλαίος έδυνήθη να φιλοσοφήσῃ μετά πλειοτέρας άσφαλείας, διά να εκπληρώσῃ ύπηρεσίαν εύρίσκετο χρέος του, έφευρε και κατεσκεύασε νέαν μηχανήν, την όποιαν ώνόμασε διαβήτην στρατιωτικόν, καθότι τον προσδιώριζεν ιδίως εις τό στρατιωτικόν σώμα των μηχανικών, δι' ούς ειχεν έπίσης συντάξει και πραγματείαν τινά περί των οχυρώσεων.

Υπό τάς ένετικὰς Κυβερνήσεις, αι θέσεις των καθηγητῶν, καθώς και αι λοιπαί ύπηρεσίαι, δεν ήσαν ειμή προσωριναί: όμα συνεληρώθη ο καιρός της ύπηρεσίας του Γαλιλαίου η Σύγκλητος τον άνένεψε, αύξήσασα συγγρόνως και την μισθοδοσίαν του. Τῷ νέον τούτο δείγμα της έμπιστοσύνης άντεπληρώθη ως τό πρώτον δι' ανακαλύψεων σημαντικῶν, και δι' ύψηλῶν γεννημάτων του έξυπνότητος του. Η εποχή αυτή ήτον διά τον καθηγητήν Γαλιλαίον, η λαμπροτέρα και εύκαιροσετέρα της ζωής του: έφευρε τό τηλεσκοπίον, και πρώτος έκαμε την χρῆσιν αυτού. Τα Οράνια φαινόμενα ειχον άνακαλυφθῇ, και ήτον άνάγκη ειδικῶν τινος περιοδικῶν συγγράμματος, διά να τά αναγγείλῃ εις τον κόσμον. Ο Γαλιλαίος ανέλαβε εις έαυτόν να δημοσιεύσῃ τοιοῦτον σύγγραμμα υπό τον τίτλον ο Σινδήςιος Ταχυδρόμος (Nuntius Syderius), οι δορυφόροι του Διός, ο κρικίος του κρόνου, των πλανητῶν η άληθής φάσις, και η περί τον άξονά των κυκλοφορική κίνησις, η κυκλοφορική κίνησις του Ήλιου, τοσάυτα θυμάματα τό εν κατόπιν του άλλου αναγγελλόμενα εξέπληξαν του: έχ' έρούς του καθηγητού, όστινες ήναγκάσθησαν να συγκετρώσωσιν τάς δυνάμεις των, και ζητήσωσι μέσα προσβολής εραστικώτερα κατ' όσα ειχεν εις τότε μεταχειρισθῇ. Εν τῷ μέσω των έργασίων αυτών, αίτινες άπησχόλουν τον καιρόν και την προσοχήν του Γαλιλαίου, ο καιρός της ύπηρεσίας του συνεληρώθη αύθις. Άλλ' αυτήν την φοράν η Σύγκλητος ένετίως δεν περιορίσθη μόνον εις τό να τον άνανέωσῃ εκ δευτέρου άλλ' εξέτεινεν αυτόν μέχρι του τέλους της

ζωής του τοσοῦτον επάξιος εκπληρούντος τά έργα ταύτα άνδρός, τριπλασιάσασα συγγρόνως την μισθοδοσίαν του. Βεβαίως η ένετική Κυβέρνησις έδεικνύετο άξία έπίσης του να διευθύνῃ τοιοῦτον άνδρόν την ειμαρμένην, άλλα κατά δυστυχίαν των έπιτητειῶν, ο Μέγας Δούξ της Γοσκάνης έπροσκήλεσεν αυτόν εν όνόματι του πόπου της γεννήσεώς του. Ο Γαλιλαίος τον έπρησθη και παραίτησε της Παδούης την ασφάλειαν διά να υπάγῃ να έκτεθῃ εις την τύρβην μιᾶς αὐλής, και εις τάς προβολάς της εκκλησιαστικῆς δυνάμεως. Δεν ειχεν φθάσει εισέτι εις των πενήτηντα έτών την ηλικίαν, και ο δυνατός φυσικός διοργανισμός του τῷ υπέσχετο στάδιον μακρόν. Άλλ' αχ' ότου έφθασεν εις την Φλωρεντίαν δύναται τις να εἴπῃ ότι αι έπισημια τον άπόλεσαν. Όλον τό λοιπόν του σταδίου του μέγας εικοσιοκτώ δηλ. έτη, όλος ούτος ο άνεκτίμητος καιρός καταγλήθῃ εις ξηράν πολεμικήν, άλλ' η άλήθεια δεν άπόλεσε οὐδ' οι ίσχυρότεροι προστάται του έδυνήθησαν ν' αποβάλωσιν: όδηγηθείς εις Ρώμην όλίγον καιρόν μετά την εκ Παδούης έξεδόν του, έπρεπεν ο φιλόσοφος Γαλιλαίος ν' άπαρνηθῇ ένώπιον του Πάπατος πάσαν πίστιν εις τάς αληθείας της παρατηρήσεως και της πείρας, και η άρνησις του αυτή να καταχωρηθῇ εις όλα τα συγγράμματα η μετά των σοφῶν της Γερμανίας άλληλογραφία τῷ άπηγορεύθη, άλλ' η άλήθεια δεν άπόλεσε τίποτε εκ της επήρροϋς της επί της ψυχῆς του Γαλιλαίου: παραρνούμενος εκ του πλησίον, διά να μή δυνήθῃ να προσθέσῃ ανακαλύψεις νέας εις εκείνας διά των έμμοσιουσιν των όποιων έκαιτηροείτο, ένασχολείτο εις την έπιθεώρησιν των συγγραμμάτων του, εις την τελειοποίησιν αυτών, και εις την δι' αποδείξεων έτι μάλλον δυνατῶν ύποστήριξιν του αστρονομικῶ συστήματος του Κοπερνίκου κτλ. Ούτω: παρώξυνε βεβαίως την ήεροκρισίαν (inquisition), της όποίας τά βέλη τον εύρον επί τέλους. Κατά τά 1634 ο Γαλιλαίος έδδ-μνηκοντούτης τότε και άδύνατος ώδηγήθη κατά δευτέραν φοράν εις Ρώμην, όπου καταδικάσθη όριστικώς εις άπροσδιόριστον κράτησιν: πάν ότι έδυνήθησαν οι προστάται του να κατορθώσωσιν ύπερ αυτού ήτον, τό να καταστήσωσιν όλιγώτερον τραχείαν την φυλακήν του. Άλλ' η ύγεία του ήτον καιρίως πειραγμένη, και εις την ηλικίαν έβδομηκονταεσσάρων έτών άπόλεσε την όρασιν. Μ' όλην την παραλυσίαν των υλικῶν όργάνων του, τό πνευμά του δεν έχασε παντελῶς την δύναμιν και τά θεληήτρα του. Την 9 Ιανουαρίου 1642 θραδύς και συνεχῆς πυρετός έθεσε τέμα εις την ζωην και εις τά δεινά του, και η Φλωρεντία καθιέρωσεν εις αυτόν εν Μουσώλειον. Περί τάς άρχάς του 19 αιώνος τά συγγράμματα του Γαλιλαίου ήσαν άκόμη άπηγορευμένα, μ' όλον ότι αι άρχαί του ήσαν ήδη παραδεδεγμένα εις συγγράμματα τά όποια οι βιβλιοφύλακες του Βατικάνου έδιδον άνευ δυσκολίας εις τους Άναγνώστας.

Ο Γαλιλαίος δύναται να τεθῇ εις τον άριθμόν των άνδρῶν εκείνων τους όποιούς η φύσις ειχε στολίσῃ με τά πολυτιμώτερα δώρα, ο κατάλογος των συγγραμμάτων του είναι όλιγώτερον έκτεταμένος κατ' ότι ήθελεν τον ύποθεσι τις γνωρίζων πάν ότι έπραξε. Την σήμερον δεν αναγινώσκονται ειμή διά την ιστορίαν των έπιστημῶν. Όλοι αι εν αυτοίς διαλαμβανόμεναι άλλ εις ύφέλειαι μετέβησαν εις κυκλοφορίαν, και άφελείται εκ αυτών έκαστος ως εκ του φωτός της ήμέρας, χωρίς να φροντίξῃ πικτελώς περί της πηγῆς εκ της προέρχονται. (Αυθ. Κοιν. Γνώσ).

Εις πολλά μέρη της Ευρώπης πιστεύουσιν εισέτι εις τους αίματορρόφους (ζυκολάκας—νεφρούς άνισταμένους, κατά τινα δεισιδαίμονα δόξαν, διά να βοήθωσι τό αίμα ανθρώπων ζώντων). Ίδου δε τί συνέβη εις εν χωρίον της Δαλματίας, κατά την διηγησιν γερμανικής έφημεριδος.

Νεάνις ώραία ειχε ζητηθῇ απο πολλούς εις γάμον, και τέλος εξέλεξάτο ένα των μνηστήρων της Μετά την συμφωνίαν, ο νεος άπήλθεν εις την πλησιόχωρον πόλιν να αγοράσῃ δωρά τινα δα την μνηστήν του, κατά την συνήθειαν έμελλε δε να έπιστρέψῃ την έπισῶσαν. Τῷ εσπέρας, ενώ ο πατήρ έώρταζε μετά τινων συγγενῶν και γειτόνων τοις άρραβῶνας της θυγατρῆς του, άφνης τρομερά κραυγή ήκούσθη εκ του θαλάμου εις δν ειχον άποσυρθῇ η νέα και η μήτηρ αυτής. Όλοι οι συνδαιτυμόνες έδραξαν εύθως τά όπλα των, νομίζοντες ότι ειχον εισέλθει λησταί, και έστρεξαν προς τό δωμάτιον, άλλα τί να

Ίδωσι! την μητέρα ώχραν, με αποπλανημένους όφθαλμούς και την κόμην εν άκρα άταξία, κρατούσαν εις τους βραχιόνας την λειποθυμημένην θυγατέρα της και επαναλαμβάνουσιν μετά σπαραξικαρδίου φωνῆς. «Ένας αίματορρόφος! ένας αίματορρόφος! άχ η δυστυχῆς κόρη μου άπέθανε! »

Κατά καλήν τύχην εύρέθη εις τό χωρίον εις ιατρός, όστις, άκούσας τάς φωνάς εισέρχεται, εις την οικίαν και προσπαθεί να καθυσοχῆσῃ την οικογένειαν και τοὺς συμπότας. Η Στέλλα (ούτως ώνομάετο η νέα) συνεληθούσα εις έαυτήν διά δραστικῶν ιατρικῶν, διηγήθη ότι είδεν έναν άνθρωπον ώχρῶν, περιτυλιγόμενον εις σάβανον, εισελθόντα εις την οικίαν, και ότι ούτος, όρμίσας κατ' αυτής, την έδηξεν εις τον λαϊμόν. Ο ιατρός έπειράθη να εξαγάγῃ τοὺς ανθρώπους της πλάνης, ειπών ότι τοιαύτα πράγματα δεν υπάρχουσιν, άλλ' ο μέν πατήρ της άπακάλεσεν αυτόν και μετεχειρίσθη ως άπιστον, η δε μήτηρ διεκήρυξεν ότι είδεν αυτοίς όμματα τον φοβερόν αίματορρόφον, και ότι ανεγνώρισε κάλλιστα τον λεγόμενον Κρουνεβόσκην, κάτοικον του χωρίου, πρώην μνηστήρα της θυγατρῆς της, άποθανόντα προ δεκαπέντε περίπου ετών.

Η νέα έφαινετο λίαν άπληπισμένη, οι δε παρεστῶτες συνάξαντες όλα τά ματ' όχαν όρα και τοὺς μύστικους του χωρίου άνήρτησαν εις τον λαϊμόν της Στέλλας. Ο πατήρ και οι φίλοι ώμωσαν, ότι την έπισῶσαν θέλουσιν έξορῶσει και κάουσι επί παρουσία όλων των κατοίκων του χωρίου τό πτώμα του Κρουνεβόσκην. Την νύκτα διηλήθον άπαντες εν άγωνία και μεγάλη άνησυχία, την δ' έπισῶσαν προὶ άνδρες μετά τουφεκίαν, γυναικεις ύπλισμέναι μετά διαφόρων οικιακῶν σκευῶν, άτινα ήσαν έρυθρά, διότι ειχον βληθῆ εις τό πύρ, και παιδια φέροντα χονδρά ρόπαλα, ώδευσαν προς τό κοιμητήριον, υβρίζοντες και καταρώμενοι τό νεκρόν. Εν τούτοις ο τάφος έβεβηλώθη, και ότε αφήρηθῇ τό σάβανον, είκοσι τουφεκοβολαί κατέβηρασαν την κεφαλήν του πτώματος, όπερ μετεφέρθη εις πυράν και κατεκάη, ενώ τό πλήθος έχόρευεν ως οι Κανιμβάλαι, (άνθρωποφαγοί) και έβαλλεν άγρίας φωνάς.

Μετά τέσσαρας ήμέρας η δυστυχῆς νέα δεν ύπήρχεν ειχεν άποθανεί.

Ο ιατρός θελήσας να γνωρίσῃ την αληθῆ αίτιαν του παραδόξου τούτου θανάτου, αφήρρεσεν από τον λαϊμόν της νεάνιδος τάς έπίδεςμους, εύρε δε εις τον λάφυγγα μικράν πληγήν, ώστε έπίσθη ότι χειρ δολοφόνος έκαμεν αυτήν δι' όβελίσκου λεπαδορρόφου (ρόπτου των ίμάτων των ίππων). Έρωτήσας δε τοὺς γονεius περί των επαγγελμάτων των άποτυχόντων μνηστήρων, έμυθεν ότι εις αυτών ήτον λεπαδορρόφος. Από της νυκτός του κακουργήματος, ο νεος ούτος ειχε γίνῃ άφαντος και η γυναιξ του διευθύνθη. Την ήμέραν της ταφῆς της νέας, εις πλανοδιοπόλης (πραγματευτής πωλών εις τοὺς δρόμους), όστις διέβη χείμαρρον να φθάσῃ εις τό χωρίον, άνήγγειλεν ότι είδεν εν πτώμα άνήρτημένον εις τινα βράχον. Οι κάτοικοι έσπευσαν εις τό μέρος εκείνο και εύρον τον πτώμα του λεπαδορρόφου, όστις ειχεν αυτοχειριασθῇ. Καί περ δε τόσαι ένδείξεις της αυτοχειρίας υπάρχουσιν, οι συγγενεις της νέας έτι δυσχρρίζονται ότι αίμα ορόφος έφόνευσεν αυτήν.

Ο Κ. Ασβελλίε άνήγγειλεν εις την των έπιστημῶν Ακαδημίαν των Παρισίων εις την συνεδρίαν της 9 Οκτωβρίου ε. ν., ότι ο Κ. Γολδσμύθ, αστρονόμος, άνεκάλυψε κατ' αυτές έτερον μικρόν πλανήτην: ώστε ήδη ο αριθμός των πλανητῶν άναβαίνει εις 38.

Απεβίωσεν εν Γαλλία ο διάσημος φυσιολόγος Μαζαντι, άρχηγός της νεωτέρας σχολῆς της πειραματικής φυσιολογίας.

Από του Μαΐου μηνός του ένεστῶτος έτους μέχρι του Αυγούστου έδωρηθησαν εις την αυτοκρατορικην βιβλιοθήκην της Πετρούπολεως 917 βιβλία, 199 χαλκογραφία και 15 χειρόγραφα. Τῷ πολυτιμώτερον των δώρων τούτων έκαμεν η χίτρα αυτοκράτειρα: είναι δε εν ήμερολόγιον του πρίγκηπος Βαλδεμύρου (της Πρωτίας) περί της περιηγήσεώς του εν ταίς Ίνδιαις, ήμερολόγιον συνταχθεν γερμανιστι, και δημοσιευθεν εις Βερολίον τῷ 1853 εις δύο τόμους μεγάλου σχήματος και με χαλκογραφίας. Ολίγα μόνον αντίτυπα της λιμπρά: ταυτης έκδοσεως έδμοσιεύθησαν. Προς τοῦτοις η Α. Γ. ο πρίγκηψ του Βάδεν Γουλιέλμος έδωρήσατο εις την βιβλιοθήκην 18 διάφορα συγγράμματα, πραγματευόμενα ως επί τό πλείστον περί άνατολικῆς και σανασκρικῆς φιλολογίας. Ο τυπογράφος

τῆς αὐτῆς τοῦ Βερολίνου προσέφερε κομφοτάτην ἔκδοσιν τῆς νέας διαθήκης μεταπερρασμένης εἰς τὸ γερμανικόν, καὶ ἡ ἔκδοσις αὕτη εἶναι ἐν τῶν πολυτιμωτέρων προϊόντων τῆς τυπογραφικῆς τέχνης· ἕκαστον ἀντίτυπον ἀπῆρθε δαπάνην (καὶ περ τυπωθὲν εἰς τὴν βασιλικὴν τυπογραφίαν) 300 ταλλήρων, ἡ δὲ Α. Μ. ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος εὐηρεστήθη νὰ ἀπονεύμῃ εἰς τὸν τυπογράφον τοῦτον τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Στανισλάου τρίτης τάξεως. (Ἐκ τῆς Ἀμαλθείας).

Ἀναγινώσκωμεν εἰς τὸν Γαλλικὸν Ἀθηναῖον περὶ ἀνακάλυψως ἐσωτερικῆς τινος θαλάσσης εἰς τὴν Ἰσημερινὴν Ἀφρικὴν τὰ ἐπόμενα.

« Ὁ καθηγητὴς αὐγούστος Πάτερμαν ἔλαβε παρὰ τοῦ Ῥεπμάν, Ἱεραποστόλου εἰς Μονβὰς, τρεῖς ἐπιστολάς συγχρόνως φεροῦσας ἡμερομηνίαν 13, 20 καὶ 30 Ἀπριλίου τρ. ἔ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται συνοδεύονται καὶ μὲ χάρτην καὶ ὄλων ὁ σκοπὸς εἶναι νὰ περιγράψουν νέαν τινα καὶ σημαντικὴν ἀνακάλυψιν ἐσωτερικῆς τινος θαλάσσης εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

» Ὁ χάρτης παριστᾷ τὴν θάλασσαν ταύτην ὡς κατέχουσιν τὸ ἀπέραντον διάστημα, κείμενον μεταξὺ τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ τῆς 10ης μοίρας πλάτους μεσημβρινοῦ τὸ μήκος, καὶ μεταξὺ τῆς 23ης καὶ 80 μοίρας μήκους ἀνατολικοῦ τοῦ Γρεενβίχ τὸ πλάτος, εἰς τρόπον ὥστε ἡ λίμνη Νυάσσα σχηματίζει τὴν μεσημβρινοανατολικὴν ἄκρην τῆς. Ὁ ἄπειρος οὗτος καταρράκτης ὕδατος τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιφάνεια εἶναι διπλασία τῆς Μαύρης θαλάσσης (μετὰ τῆς Ἀζοφικῆς), ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Κ. Ῥεπμάν, Οὐκεβερέ, ἡ ἐσωτερικὴ θάλασσα τοῦ Οὐνιαμέζι. Ἡ ἀνακάλυψις στηρίζεται ἐπὶ μαρτυριῶν συμφωνουσῶν μὲ πολλοὺς γεννηθέντας καὶ ζῶντας πλησίον τῆς ἐσωτερικῆς θαλάσσης, ἢ ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὄχθων.» (Ἀθηνᾶ).

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΠΡΑΞΕΙΣ.

Διὰ τῶν ἀπὸ 27, 28 καὶ 29 Σεπτεμ. καὶ 22, 24 καὶ 27 Ὀκτ. ἐγγράφων τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑκκλησιαστ. κτλ. ὑπουργείου. διωρίσθησαν μὲν δημοδιδάσκαλοι

- Οἱ ΚΚ. Ἐπαμινώνδας Καρύδης, εἰς Τρίκαλα τῆς Κορινθίας.
- Ὀδυσσεὺς Πάνου, εἰς Παύλιαν τῆς Φθιώτιδος.
- Ν. Καλλιέρος, εἰς Παροικίαν τῆς Πάρου.
- Ζαχαρ. Πολιτόπουλος, εἰς Ἀγόριαν τῆς Δωρίδος.
- Πέτρος Μαντελένης, εἰς Θηρασίαν.
- Δ. Δροσερός, εἰς Δελφούς.
- Κ. Γρηγοριάδης, εἰς Τυμφρηστὸν (Μαυρίλον) τῆς Φθιώτιδος.
- Ι. Δελέγκας, εἰς Φυλὴν Ἀττικῆς.
- Γ. Τσεριγιώτης, εἰς Ἀγ. Παρασκευὴν τοῦ Αἰγίου.
- Γ. Λιανόπουλος, εἰς Κύμην ὡς Β'. Διδάσκαλος.
- Χρ. Δημητριάδης, εἰς Κάρυστον ὡς ὑποδιδάσκαλος.
- Δ. Παππα-Ἡλίου, εἰς Τανάγραν.
- Ν. Νάτσουλης, εἰς Ἐπίδαυρον.
- Ἄνδρ. Δημητριάδης, εἰς Λογγάστραν τῆς Λακεδαίμονος.
- Ι. Μαρόκος, εἰς Μέθενα.
- Ἰωάννης Ἀθανασίου, εἰς Ἀμφισσαν ὡς ὑποδιδάσκαλος.
- Κωνστ. Σταυρόπουλος, εἰς Ζυγοβίσιον.
- Χρ. Κωνσταντακόπουλος, εἰς Ψαχνὰ τῆς Εὐβοίας.
- Πανάγος Παππα-Γεωργίου, εἰς Θέλπουσαν (Βέλεσι) τῆς Γορτυνίας.
- Δ. Σαμαρόπουλος, εἰς Ἐχίνον τῆς Ἀκαρτίας.
- Ν. Διονυσιάδης, εἰς Βαρθολομεῖον τῆς Ἠλείας.
- Ι. Ραζέλος, εἰς Κουτήφαρι τῶν ἐν Λακωνίᾳ Λεούκτρων.
- Β. Ζύδης, εἰς Μίδεαν τῆς Ἀργολίδος.
- Β. Γεννηματᾶς, εἰς Καρδαμύλην.
- Ἀθανασία Κακλαμάνου, εἰς Τρίπολιν.
- Φανιώ Βόρσα (νῦν δὲ Ζήση Ἰωάννου), εἰς Κύμην, καὶ Ἐλισάβετ Τζάβα, εἰς Μέγαρα.
- (Οἱ πλείστοι τούτων ἐκ τῶν τοῦ Διδασκαλείου ἐφέτος ἐξελεθόντων). μετετέθησαν δὲ
- Οἱ ΚΚ. Γ. Κωνσταντινίδης, ἐκ Τρικάλων εἰς Νεμέαν.
- Δ. Χριστοδούλου, ἐκ Μυκόνου εἰς Σαλαμίνα.
- Κ. Μενεΐδης, ἐκ Παροικίας τῆς Πάρου εἰς Μύκονον.
- Δ. Μυκολόπουλος, ἐκ Δελφῶν εἰς Τολορῶνα.
- Α. Γαϊτάνος, ἐκ Θηρασίας εἰς Ἀδάμαντα τῆς Μήλου.
- Ἱεροθ. Καραχαλίου, ἐκ Κάρυστου εἰς Πλατανιστὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου.

Ἄγγελος Παππα-Γεωργίου ἐκ Λογγάστρας εἰς Τρίπτην τῆς Λακεδαίμονος.

Φ. Παππαδόπουλος, ἐξ Ἐπίδαυρου εἰς Ἀρτοτίαν τοῦ ἐν Δωρίδι δήμου Κροκυλίου.

Ι. Καρελάς, ἐκ Βρυσεῶν εἰς Τζίντζινα τῆς Λακεδαίμονος.

Γ. Δημητριάδης, ἐκ Τζιτζίνων τῆς Λακεδ. εἰς Ἐρινεῖον τῆς Ἀχαΐας.

Μ. Λουκάκος, ἐκ Κουτήφαριου εἰς Πλάτσαν τῶν ἐν Λακεδ. Λεούκτρων.

Μ. Πάτρα, ἐξ Ἄργους εἰς Πόρον, ἀντὶ τῆς Κυρίας Μ. Λογοθέτου, λαβούσης, κατ' ἰδίαν αὐτῆς αἰτησιν, ἀπεριόριστον ἀπουσίας ἄδειαν, καὶ

Θεοφανῶ Χορμόβα, ἐκ Τριπόλεως εἰς Ἄργος.

Τῆς ἱποκρατείου ἐπιστήμης ἀκρότατος μύστης, τῆς πολιτείας ἀπὸ τοῦ 1821 μέχρι τοῦ νῦν πιστὸς καὶ ἐπίσημος λειτουργὸς, τοῦ Ὑψηλοῦ Β. Θρόνου ἀκραιφνέστατος φίλος καὶ θεράπων, τῆς ἑαυτοῦ οἰκογενεῖας φιλοστοργότατος πατήρ, τῶν νοσοῦντων τελεσφόρος καὶ φιλόανθρωπος καὶ ἀφιλοκερδέστατος ἰατρός, πίντων τῶν ὁπωςδήποτε τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ ἐπικαλεσαμένων πρόθυμος καὶ προσηγῆς προστάτης καὶ εὐεργέτης, ὁ γερουσιαστὴς Γ. Γλαράκης Χίος, τὸν κόσμον ὄν ἐκόσμηι καταλιπὼν, ἀπεδήμησε πρεσβύτης εἰς χώρας ζώντων ζῶν ἀτελεύτητον καὶ μακάριον. Ἀφῆκε μετ' αὐτὸν μνήμην σεβαστὴν τοῖς πᾶσι, ἀφῆκε τὴν οἰκογενεῖα αὐτοῦ τὴν συνήθη κληρονομίαν ἣν πάντες οἱ ἐν ἀρετῇ καὶ φιλανθρωπίᾳ ζῶντες καταλείπουσι, τοῦτέστι τὴν πενίαν, ἀλλὰ καὶ συνάμα ἀσπίλους τὰς σελίδας τῆς τοῦ βίου αὐτοῦ βίβλου· ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἐκηδεύθη μετὰ τῆς προσηκούσης τῇ τάξει καὶ τῷ βαθμῷ αὐτοῦ πομπῆς, ἐκφωνήσαντος ἀξιόλογον ἐπιτάφιον τοῦ καθηγητοῦ Κ. Εὐστρατιάδου· θολὰ δὲ τὰ βλέμματα πάντων ἐκ δακρύων εὐλαθείας καὶ ἀγάπης καὶ πόθου ἠτένισαν πανύστατον πρὸς τὸ σκῆνος αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὄκησε, ψυχὴ ἄμωμος καὶ σεβασμία.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

— Ἀφοῦ ἡ Μέριμνα δὲν ἐγνώριζε τὸν νῦν ὑπουργὸν τῶν Ἑκκλησιαστικῶν ἐκ τῶν προτέρων, ὡς ἀποδεικνύει τοῦτο λέγουσα ὅτι δὲν εὐμοιρεῖ παιδείας ὁ ἀνὴρ, ὧφειλε νὰ περιμείνῃ νὰ κρίνῃ αὐτὸν ἐκ τῶν πράξεών του, σημειοῦσα τίνες αὐτῶν ἤθελον ἀποδείξει ἀνικανότητα ἢ ἀμάθειαν τοῦ ἐνεργήσαντος· θέλει δὲ, οὐχ οὕτω νῦν ποιήσασα, εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀνάγκην μετ' ὀλίγον, εὐσυνειδήτως φερομένη, νὰ ὁμολογήσῃ, πρὸς ἑαυτὴν παλινωδοῦσα, ὅτι ὁ Κ. Χριστόπουλος οὐ μόνον μαθήσεως δὲν στερεῖται ἀλλὰ καὶ διοικητικὴν ἰκανότητα πλείστην ὅσῃν ἔχει, ὅπερ ἐστὶν ἀναπόφευκτον προσὸν, καὶ μάλιστα τὸ κυριώτατον, εἰς πᾶν μέλος τῆς Κυβερνήσεως.

— Ψηφίσματι τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἀθηνῶν ἐτελέσθη ἑορτὴ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν εἰς μνήμην τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος φιλέλληνοσ Φαβιέρου. Ὁ Καθηγητὴς Κύριος Α. Ρ. Ῥαγκάβης, μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ἀθηνῶν ὦν, ἐξελέχθη παρ' αὐτοῦ ἵνα ἐκφωνήσῃ ἀρμόδιον εἰς τὴν τελετὴν ταύτην λόγον, ὅπερ καὶ ἐποίησε μετὰ πλείστης ὁσῆς ἐπιτυχίας. Ὁ ἐκφωνηθεὶς οὗτος λόγος ἐδημοσιεύθη καὶ ἐν τῇ Ν. Πανδώρα καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ, ἐνεποίησε δὲ μεγάλην καὶ εἰς τὸ ἀκροατήριον καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἐντύπωσιν, ἐπαινεθεὶς παρὰ πάντων ὡς πάντα τὰ ἔργα, δι' ὧν πλουτίζει ὁσήμεραι τὴν φιλολογίαν ἡμῶν ὁ πεπαιδευμένος καὶ φιλοκάγαθος οὗτος ἀνὴρ. Μετὰ τὸν Κ. Ῥαγκάβην ἐξεφώνησεν ἕτερον λόγον καὶ ὁ Κ. Γ. Παρίσγος ἐξυμνήσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρετὰς τοῦ ᾧ ἐτελέσθη ἡ ἑορτὴ ἐνδόξου ἀνδρός.

— Ὁ Κ. Ἀνδρέας Κορομηλάς ἐκομίσαστο ἐκ τῆς δυσμικῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τὰ εἴκοσι διαφόρου εἶδους χρονολόγια προφητικὰ καὶ μὴ τοιαῦτα. Ἐκ τούτων καὶ ἰδίων ἄλλων πειραματικῶν παρατηρήσεων συγκροτεῖ Καζαμίαν τοῦ 1856 ἔτους. Πᾶσα περὶ τούτου σύστασις καθίσταται περιττὴ, διότι τὸ κοινὸν γνωρίζει ἤδη ἐκ πείρας, ὅτι ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Κ. Κορομηλά ἐξέρχονται ἀεὶ οἱ τελειότεροι μῆστορες προφητικῶν Καζαμίων.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Ὁδὸς Ἀθηνῶν ἀριθ. 274).